

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

(ВЛАСНИК МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ДЕЛА)

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ ИЗЛАЗИ ЈЕДАНПУТ, А ПРЕМА ПОТРЕБИ И ВИШЕ ПУТА НЕДЕЉНО. ПРЕТПЛАТА СЕ ПОЛАЖЕ У НАПРЕД, И ТО НАЈМАЊЕ ЗА ПОЛА ГОДИНЕ, КОД СВИХ ПОЛИЦИЈСКИХ ВЛАСТИ, И ИЗНОСИ: 20 ДИНАРА НА ГОДИНУ ЗА ДРЖАВНА И ОПШТИНСКА НАДЛЕШТВА, А ЗА СВЕ ДРУГЕ ПРЕТПЛАТНИКЕ У ОПШТЕ 12 ДИНАРА ГОДИШЊЕ. ИНОСТРАНСТВО: ГОДИШЊЕ 24, ПОЛУГОДИШЊЕ 12 ДИНАРА У ЗЛАТУ. ПОЈЕДИНИ БРОЈЕВИ „ПОЛИЦИЈСКОГ ГЛАСНИКА“ НЕ ПРОДАЈУ СЕ. РУКОПИСИ СЕ НЕ ВРАЋАЈУ

СЛУЖБЕНИ ДЕО

КРЕТАЊЕ КРИМИНАЛИТЕТА

у месецу фебруару 1913. год.

Према званичним извештајима окружних начелстава, Управе града Београда, градских и средских судова, у току месеца фебруара 1913. год. извршено је у Србији:

1. Убиства	25
2. Детоубиства	5
3. Нехотичних убиства	8
4. Покушаја убиства	12
5. Разбојништва	11
6. Силовања	2
7. Тешких телесних повреда	12
8. Паљевина	60
9. Опасних крађа	157
10. Злонамерних поништаја туђих ствари	10 ¹⁾

Од изложених дела пронађено је:

Убиства	24 или	96·0%
Детоубиства	1 »	20·0%
Нехотичних убиства	8 »	100·0%
Покушаја убиства	11 »	91·6%
Разбојништва	11 »	100·0%
Силовања	2 »	100·0%
Тешких тел. повреда	12 »	100·0%
Паљевина	9 »	15·0%
Опасних крађа	65 »	41·4%
Злонамер. поништаја туђих ствари	5 »	50·0%

Највећи број убиства извршен је ваљеним оружјем (14), затим оштрим оружјем (8), и гуџим (3).

¹⁾ У месецу фебруару 1912. године дела је ових било:

1. Убиства	35
2. Детоубиства	2
3. Нехотич. убиства	3
4. Покушаја убиства	37
5. Разбојништва	5
6. Силовања	2
7. Тешких телесн. повреда	19
8. Паљевина	98
9. Опасних крађа	119
10. Злонамерних поништ. туђих ствари	17

Узроци њиховом извршењу леже: у међусобној свађи за 9 случајева, у освети за 6, у користољубљу за 4, у нужној одбрани за 3, у љубомори за 2, и за 1 случај узрок је непознат.

Посматрана према местима у којима су извршена изложена убиства, јављају се: у вароши Београду 2, у срезу драгачевском 2 и по 1 у срезовима: колубарском округа ваљевског, подгорском, масуричком, јабланичком, лесковачком, гужанском, кључком, порчком, деспотовачком (непронађено), беличком, сврљишком, нишком, лужничком, млавском, моравском округа пожаревачког, звишском, таковском, подунавском, заглавском, ужичком и жичком.

Детоубиства извршена су по 1 у срезовима: посавско-тамнавском, љубишком (непронађено), зајечарском (непронађено), и у варошима Прокупиљу (непронађено) и Београду (непронађено).

Нехотична убиства извршена су: у срезу јасеничком округа смедеревског 2, и по 1 срезовима: неготинском, беличком, ресавском, моравском округа нишког, звишском и у вароши Пироту.

Покушаји убиства извршени су: у срезу тамнавском 2 и по 1 у срезовима: лесковачком, крајинском, расинском, деспотовачком (непронађен), алексиначком, сврљишком, нишком, хомољском, бољевачком и добричком.

Сва ова дела извршена су већином у међусобној свађи и освети.

Разбојништва су извршена: у срезу бољевачком 2, у срезу добричком 2, у срезу драгачевском 2 и по 1 у срезовима: грочанском, левачком, беличком, љубишком и у вароши Београду.

Силовања су извршена по 1 у срезовима: тамнавском и расинском.

Тешке телесне повреде извршене су у срезу нишком 2 и по 1 у срезовима: колубарском округа ваљевског, неготинском, трстеничком, расинском, јадранском, качерском, орашком и у варошима Крагујевцу, Нишу и Београду.

Паљевине су извршене: у срезу ресавском 5, у срезу нишком 4, у срезу зајечар-

ском 4, у срезу грочанском 3 (1 пронађена), у срезу алексиначком 3 (1 пронађена), у срезу јадранском 3 (2 пронађене), у срезу подунавском 3, у срезу колубарском округа београдског 2, у срезу лесковачком 2 (1 пронађена), у срезу крагујевачком 2, у срезу деспотовачком 2, у срезу сврљишком 2, у срезу бањском 2, у срезу звишском 2 (1 пронађена), у срезу тимочком 2, у срезу заглавском 2, у срезу добричком 2 (1 пронађена), у срезу златиборском 2 и по 1 у срезовима: јасеничком округа крагујевачког, левачком, беличком (пронађена); параћинском, поцерском, посаво-тамнавском, млавском, пожаревачком, таковском, студеничком (пронађена) и драгачевском.

Вредност свих ових паљевина износи око 72.200 динара.

Опасне крађе извршене су: у вароши Београду 11 (2 пронађене), у срезу расинском 9 (4 пронађене), у срезу азбуковачком 9 (5 пронађене), у срезу тамнавском 7 (3 пронађене), у срезу нишком 6 (2 пронађене), у срезу зајечарском 6 (2 пронађене), у срезу ресавском 5 (1 пронађена), у вароши Нишу 5 (1 пронађена), у срезу поцерском 5 (2 пронађене), у срезу јадранском 5, у срезу љубишком 5 (4 пронађене), у срезу грочанском 4 (1 пронађена), у срезу крагујевачком 4 (2 пронађене), у срезу левачком 4 (2 пронађене), у срезу тимочком 4 (2 пронађене), у срезу колубарском округа београдског 3 (1 пронађена), у срезу лесковачком 3 (1 пронађена), у вароши Крагујевцу 3 (1 пронађена), у срезу рамском 3, у срезу пожешком 3 (све пронађене), у срезу посавском округа београдског 2, у вароши Неготину 2 (1 пронађена) у срезу трстеничком 2, у срезу жупском 2 (обе пронађене), у срезу деспотовачком 2, у срезу белопаланачком 2 (1 пронађена), у срезу посаво-тамнавском 2, у срезу рађевском 2, у срезу мачванском 2 (обе пронађене), у срезу моравском округа пожаревачког 2 (обе пронађене), у срезу голубачком 2, у срезу пожаревачком 2, у срезу таковском 2 и по 1 у срезовима: врачарском (пронађена), посавском округа ваљевског (пронађена), колубарском округа ваљев-

ског, масуричком, пољаничком (пронађена), јабланичком, јасеничком округа крагујевачког (пронађена), грузанском (пронађена), неготинском (пронађена) порчком, брзопаланачком, ражањском, темњишком, параћинском (пронађена) бањском (пронађена), алексиначком (пронађена), дужничком (пронађена), качерском (пронађена), орашком, јасеничком округа смедеревског (пронађена), косаничком (пронађена), рачанском, црногорском, жичком (пронађена), драгачевском (пронађена), и у варошима: Ваљеву (пронађена), Крушевцу (пронађена), и Ћуприји.

Вредност свих ових крађа износи око 19.600 динара.

Злонамерних поништаја туђих ствари било је: у срезу расинском 2 (оба пронађена), и по 1 у срезovima: колубарском округа београдског, (пронађен), тамнавском (пронађен), крагујевачком (пронађен), жупском, нишком, посаво-тамнавском, зајечарском и добричком.

Вредност свих уништених ствари износи око 800 динара.

Поред изложених дела у току месеца фебруара 1913., извршено је у Србији и 18 самоубиства и то: у вароши Београду 3, и по 1 у срезovima: посавском округа ваљевског, тамнавском, јасеничком округа крагујевачког, копаоничком, деспотовачком, параћинском, алексиначком, азбуковачком, качерском, зајечарском, пожешком, жичком и у варошима: Крагујевцу, Крушевцу и Нишу.

Највећи број самоубиства извршен је ватреним оружјем 7, вешањем 5, даљењем у води 3, оштрим оруђем 2 и тровањем 1.

Узроци њиховом извршењу леже: у душевном растројству за 5 случајева, у болести за 3, у страху од казне за 1, у љубави за 1, у честољубљу за 1 и за 7 случајева узроци су неизнати.

Покушаји самоубиства извршени су у вароши Београду 3 (2 ватреним оружјем а 1 даљењем у води; честољубље, љубав и непознат).

Општи преглед до сад изложених дела овакав је:

— уметничким захтевима, какви се траже у осталоме свету.

Досадашњи „кафе-шантани“ стајали су у опреци са Законом о Народном Позоришту у Београду (од 27. маја 1911. год., одштампаним у бр. 117. „Српских Новина“) и са Уредбом о Народном Позоришту (од 15. јуна 1911. год., одштампаном у бр. 134. „Српских Новина“): они нити су гајили уметност, нити су се придржавали уметничких и националних обзира, које налажу поменути закон и уредба. Према њима, не може постојати никакав „забавни локал“, у коме би се смеле приређивати сталне позоришне представе.

Ако је икада полицијска власт својом дужношћу, у потпуном смислу речи, била позвана да се стара о одржавању јавног морала и, нарочито, народног здравља, онда јој се та прилика указује данас.

После толиких жртава на бојноме пољу за ослобођење потлачене нам браће на Балкану, у болницама и по војничким местима становања — од непријатељског оружја и опаких заразних болести — број најспособнијих за живот становника обновљене и проширене Краљевине Србије смањен је у великој мери. До душе, наша је земља, освојењем непријатељског земљишта, добила ново, бројем повелико становништво; али то становништво, које је, сасвим природно, врло мало или и нимало, способно за општи, државни живот, треба одмах почети васпитавати и навикавати на то. Познато је да је за васпитавање народних маса први чинилац — полицијска власт, чија је улога у животу народа и државе од врло велике важности.

И зато, данас треба највећу и најстрожу пажњу обратити на јавни морал који је у непосредној, органској вези са народним здрављем. Данас, кад је само један мали део Српског Народа показао толико својих животно — културних особина, тако да је скоро цео свет из основа променио о њему своје досадашње, кроз погрешно и тенденцијозно мишљење, — данас је потребно упети се свом снагом и радити на уздизању јавног морала, односно на чувању народног здравља. Постигнути успех имаће двоструку, скоро подједнако судбоносну вредност: унутрашњу и спољашњу.

Позната је ствар да се у великој већини досадашњих „кафе-шантана“ — ако не баш у свима — као представљачи и извођачи забава, налазе странци, у већини женског рода, који су, махом, врло сумњивог и здравља и морала. Уз то, зна се да ове нехигијенске и неморалне локале обично посећује публика, која, по инстинкту, много више има склоности неморалу, него културној забави. Према томе, ти локали, уместо да вршу своју културну дужност, служе само као расадници неморала и разних болештина.

Нашој Отаџбини, која је приступила остварењу идеала Србирових, потребна је здрава и свесна омладинска снага, јер је непобитна истина да је „mens sana in corpore sano“. И ако полицијска власт благовремено не стане на пут овоме друштвеном злу; ако им стане прописивати

Текући број	О К Р У З И	Убиства	Детеубиства	Нехотична убиства	Покушаја убиства	Разбојништва	Славања	Тешке телесне повреде	Палежине	Опасне крађе	Злонамерни поништаји туђих ствари	Самоубиства	Покушаји самоубиства
1	Округ београдски	—	—	—	—	1	—	—	5	10	1	—	—
2	« ваљевски	2	—	—	2	—	1	1	—	10	1	2	—
3	« врањски	3	—	—	1	—	—	—	2	6	—	—	—
4	« крагујевачки	1	—	—	—	—	—	1	5	9	1	2	—
5	« крајински	2	—	1	1	—	—	1	—	5	—	—	—
6	« крушевачки	—	—	—	1	—	1	2	—	15	3	2	—
7	« моравски	2	—	2	1	2	—	—	10	14	—	2	—
8	« нишки	2	—	1	3	—	—	3	11	13	1	2	—
9	« пиротски	1	—	1	—	—	—	—	—	3	—	—	—
10	« подрински	—	1	—	—	—	—	1	5	25	1	1	—
11	« пожаревачки	3	—	1	1	—	—	—	4	9	—	—	—
12	« руднички	1	1	—	—	1	—	1	1	8	—	1	—
13	« смедеревски	1	—	2	—	—	—	1	3	2	—	—	—
14	« тимочки	1	1	—	1	2	—	—	8	10	1	1	—
15	« топлички	—	1	—	1	2	—	—	2	1	1	—	—
16	« ужички	1	—	—	—	—	—	—	2	4	—	1	—
17	« чачански	3	—	—	—	2	—	—	2	2	—	1	—
18	Управа града Београда	2	1	—	—	1	—	1	—	11	—	3	3
	Свега:	25	5	8	12	11	2	12	60	157	10	18	3

Из канцеларије Антропометријско-Полицијског Одељења Министарства Унутрашњих Дела, 24. марта 1913. године АБр. 393, у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ЗАБАВНИ ЛОКАЛИ

У Београду и по некојим варошима и варошицама наше Отаџбине постоје забавни локали т. зв. „кафе-шантани“, у којима се српска омладина и здравствено и морално упропашћавала, само за то, што

се није водило рачуна ни о особама, које су представљачи и извођачи забава, ни о локалима, у којима су се приређивале забаве. Скоро сви досадашњи „забавни локали“ били су, махом, по зградама, које нуколико нису одговарале ни грађевинским, ни хигијенским захтевима данашњег времена. Изузетак од овога, нарочито у Београду, можда би учиниле највише две до три зграде; али, строго узевши, ни оне не би могле одговорити чисто техничко

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

народите погодбе под којима се ови „забавни локали“ могу отворити и одржавати, — онда она несвесно почиње узимати на се улогу народнога целата. Јер, после горенаведених наших хигијенских невоља, у Србију, а нарочито у нове крајеве њене, нагрнуће силни „носиоци европске културе“, многи, можда, и с нарочитом тенденцијом, а који ће, у самој ствари бити најцрњи олош у погледу здравственом и моралном, и њихов додир са светом који тек има да се васпитава, био би од врло кобних последица.

Као једини „забавни локали“ могу остати биоскопска позоришта за чије би се зграде, у погледу хигијенском и грађевинском, имали да пропишу нарочити услови. Осим ових биоскопа, који би били стални, и који доста васпитно утичу на публику и разонођавају је, могло би се, повремено, допустити појединим лицима или друштвима да — у просторијама које, у главном, задовољавају хигијенске и грађевинске погодбе — могу изводити своје вештачке продукције, декламације, концерте и томе слично.

Према свему овоме излази да је једна од главних животно-националних потреба да се, ма и за један врло кратак период времена, у чистом интересу нарочитога здравља, законским путем забрани даље отварање и одржавање ових и оваквих „забавних локала“. Но ако се у нашем још недовољно развијеном друштвеном животу осећа потреба за правом културном забавом, онда би појединци, са законским допуштењем, могли приступити подизању нарочитих зграда, намењених овоме циљу. Оваквих приватних зграда има у сваком већем граду, у другоме свету.

Бран. Ј. Рајић.

ПОУЧНО-ЗАБАВНИ ДЕО

ЗАМКЕ

од
Мориса Леблана

(НАСТАВАК)

Доктор Герул, стари сеоски лекар, обожавао је Жану, и одмах према излагању Лупена увиде да су сви ови догађаји јасни докази неке завере. Врло узбуђен понуди гостопримство своје посетиоци и задржи га на ручку.

Цео дан су се врло пријатно разговарали, и у вече упутише се обојица у замак.

Доктор оде у собу болесника, која је била на првом спрату и замоли за дозволу да доведе једног од својих млађих колега, коме је, жељан одмора, имао намеру, да преда на кратко време своју клијентелу.

Улазећи, Лупен спази Жану Дорсеј, крај постеље њеног оца. Она учини покрет пун изненађења и на знак докторов изађе.

Консултацији је присуствовао и Лупен. Господин Дорсеј имао је слабо и

мршаво лице услед дуготрајне болести, и очи грозничаво сјајне. Тог се дана нарочито на срце тужио. После свршеног прегледа, он је испитивао доктора са очевидном намером и сваки одговор био је за њега утеха.

Говорио је такође о Жани убеђен да га варају, да је његова кћи избегла све опасности. Покрај свег одрицања докторовог био је узнемирен, и тражио је да се извести полиција, која би пронашла узроке.

Али га његово узбуђење замори и он заспа полако.

У ходнику Лупен задржа доктора.

— Желео би докторе да чујем ваше право мишљење. Верујете ли да болест Г. Дорсеја може бити нарочито изазвана.

— Како то?

— Претпоставимо да исти непријатељ има интереса да уклони и оца и кћер.

Доктора Герула ова хипотеза као да пробуди.

— Заиста... заиста... ова се болест по некад појављује сасвим ненормално. Тако и парализа ногу, која је готово потпуна, требала би да има за последицу...

Доктор се замисли један моменат и тихо доладе:

— Отров, да... али какав отров. У осталом ја не видим никакав симптом тровања... могло би се претпоставити... Али шта радите..? Што је..?

У том тренутку разговор се водио пред малим салоном на првом спрату где је Жана, користећи се присуством докторовим код оца, хтела да вечера.

Лупен је опази с врата и виде кад принесе устима шољу и попи неколико гутљаја.

У моменту нагло јој приђе и ухвати је за руку.

— Шта то пијете?

— Али, одговори она збуњено,... теј... да, теј.

— Ви сте се мало намрштили кад сте пили, зашто?

— Не знам... учинило ми се...

— Учинило вам се?

— Да је био нешто горак... али је то без сумње услед лека који сам помешала.

— Какав лек?

— Капљице, које узимам при сваком ручку, по вашој наредби, јел'те докторе?

— Да одговори доктор, али тај лек нема никакав укус, ви то добро знате, Жана, јер га употребљујем већ 15 дана, и сад први пут...

— Истина... прошапутала млада девојка, а сад има ноки укус... Ах! још ми уста горе.

Доктор проба један гутаљ из шоље.

— Ах, пуј! повика он и плууу.

Заиста ви имате право. За то време Лупен је испитивао флашу у коме је био лек и запита.

— Преко дана где стоји ова флаша?

Али Жана не одговори, већ принесе руку грудима, побледи, укочена погледа, изгледало је да бескрајно пати.

Како ми је рђаво, како ми је рђаво муцаше она.

Оба човека однесоше је брзо у њену собу и спустише на постељу.

— Потребно је да поврати, рече Лупен.

— Отворите орман, нареди доктор, наћи ћете једну кутију са лекаријама. Нашли сте је? Извадите једну од малих цеви... Да, ту... и сад дајте топле воде... Ено је у чајнику.

Собарица, која је била једино одређена у службу код Жана, дотрча на глас звонцета. Лупен јој објасни да је г-ђици Дорсеј изненада позлило.

Затим се врати у малу трпезарију, прегледа биће и ормане, сиђе у кујну под изговором да му је доктор наредио да одреди што треба за храну г. Дорсеју и поче неприметно да испитује куварицу, слугу и чувара Валтисту који се храни у замку.

Кад се вратио наиђе на доктора.

— Како је?

— Она спава.

— Нема опасности?

— Не, срећом попила је свега 2—3 гутљаја. Ви сте је данас по други пут спасли. Анализа ово флаше, све ће нам потврдити.

Анализа је узалудна, докторе, покушај тровања је очовидан.

— Али ко је кривац?

— Не знам. Демон, који свим овим управља познаје извесно прилике у замку. Он иде тамо амо по својој вољи, шета се по парку, престружује ланац, сипа отров у храну, једном речју креће се и ради као да живи заједно са оном, или још боље са онима, које хоће да уклони.

Ах..! ви извесно мислите да иста опасност прети и г. Дорсеју?

— Без сумње.

— Онда је вероватно који од послуге. Али то је непојмљиво. Мислите ли?...

— Ја не мислим ништа. Не знам ништа. Све што могу рећи, то је да је ситуација трагична и да се треба бојати још горих догађаја. Смрт је ту докторе, она се прикрада кроз замак, и тек што се није дочекала онога, кога гони.

— Шта да чинимо?

— Да будемо на опрези, докторе. Под изговором да нас здравље г. Дорсеја узнемирује, лећи ћемо у овом малом салону. Обе себе, и оца и кћери су ту крај нас. У случају узбуне, сигурни смо да ћемо све чути.

Како су имали једну фотељу на расположењу, договорилише се да на њој наизменично спавају.

У ствари Лупен је 2—3 часа спавао, и у сред ноћи не јављајући се свом другу, напусти собу, обиђе замак најбрижљивије и изађе на главну калију.

Око 9 часова дође у Париз на свом мотоциклу. Два његова пријатеља, којима је с пута телеграфисао, очекивали су га. Сва тројица, одвојено, провели су дан у истраживању, за које је Лупен начинио план.

У 6 часова он нагло отпутова и никад можда, како је после причао, он не стави свој живот на коцку, као при том повратку, возећи се нечувеном брзином,

Мадловитог децембарског вечера, где је светлост његова фењера једва пробијала помрчину.

Пред калијом, још отвореном он скочи са мотоцикла, уђе у замак и са неколико скокова попе се на први спрат.

У малом салону не беше никог. Без устезања, без куцања, он уђе у Жанину собу.

— Ах! ви сте ту, рече одахнувши, кад угледа Жану и доктора, који су разговарали, седећи једно крај другог.

— Шта је? Има ли шта ново? рече доктор узнемирен што виде овога човека, чију је хладнокрвност познавао, тако узбуђена.

— Ништа, одговори он, нема ништа ново. А овде?

— Овде још мање. Тек што смо оставили г. Дорсеја. После једног прекрасног дана, ручао је са одличним апетитом. Што се тиче Жана, погледајте је, њој се већ повратила њена лепа, свежа боја.

— Онда треба да отпутујете.

— Да отпутујем! То је немогуће, протествова млада девојка.

— Морате, повика Лупен, и лупи ногом са необичном жестином. Затим се одмах савлада, извини се и остаде 3—4 минута непомичан, ћутао је, Жана и доктор пазили су да га не узнемире.

Најзад рече младој девојци.

— Ви ћете сутра отпутовати само на једно две недеље. Одвешћу вас код ове ваше пријатељице у Версаљ, којој сте писали. Молим вас да припремите све и то још вечерас. Известите послугу. Од своје стране доктор ће известити г. Дорсеја и објаснити му, обазриво, да је овај пут неопходно потребан ради ваше сигурности. У осталом он ће вам се придружити, чим му здравље дозволи. Дакле, то је свршена ствар, јелте?

— Да, рече она, потпуно под утиском благог али одлучног гласа Лупенова.

— У том случају, рече он, спремајте се брзо и не напуштајте никако вашу собу.

— Али примети млада девојка са извесном дрхтавицом... А ноћас...

— Не бојте се ништа ако буде ма и најмање опасности, ја и доктор смо ту. Ваша врата отворите само на три лака ударца.

Жана зазвони за собарицу. Доктор оде код г. Дорсеја, и за то време се Лупен поткрепио јелом у малом салону.

— Дакле све је готово, рече Лупен после неког времена, г. Дорсеј није много протествовао. И он налази да је добро, да се Жана мало удали.

М. М. Ј.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

ВИДОКОВИ МЕМОАРИ

(НАСТАВАК)

Зар да се противим пољупцу? Пустио сам да ме одведе чак у улицу Жокле и ту се попнем на шести спрат, где затекнем Линоа који ме је само по имену познавао.

— Тражим Хото-а, рекнем му; нисте ли га видели?

— Не, одговори ми он и како беше легао ја се вратим и пожелим му лаку ноћ.

— Е, ово је несрећа! Цабе сам се нео. Долазили су али су отишли да траже Кафена, који треба да плати пиће... Где ли сад станује он?

— По томе какав је он, тешко би било знати, али како он трчи за сукуњом сигурна сам да ће његов стан знати девојке из Плас — о — во. Пођимо молим те.

— Да не мислиш да обилазим цео Париз? доцкан је, немам времена.

— Молим те, Жиле, не остављај ме, полиција ће ме одмах ухапсити.

Како сам од ове услуге имао користи то нисам много ни одбијао; пођем са Емилијом из кафане у кафану; узимајући у свакој храбрости, ми смо летели месту где сам се надао допунити обавештења која су ми требала. Летели смо; то је мало смело речено, јер Емилија добро накресана са тешком муком иђаше ногу пред ногу. Али, у колико њен корак постајаше несигурнији у толико је бивала говорљивија и тако ми издаде и најтајније ствари њенога неверника. Од ње сам сазнао све оно што ми је требало о Хоту да знам и имао сам задовољство да се уверим да се нисам преварио што сам мислио да је био у стању навести лопове које је хтео да изда полицији. У један сат изјутра био сам још у истраживању са мојим вођом. Емилија је тражила Хото-а ја Кафена кад нам нека Лујза Лаблагез, коју сретосмо, рече, да је Кафен био са Емилијом Таке и да ће ноћ провести или код Бариол или код Влодано, која је тако исто примала у кућу љубавнике...

— Хвала, девојко, рече Емилија Симоне Лујон, која нам је дала тако драгоцен податак. Да, Бисетр је са својом женом, Лином и Кафен са својима, Хото са Фелиситом, сваки са својом... Нитков! Или нек ми узме живот или ћу јој узети живот; мени је свеједно да умрем Жиле, не остављај ме; хоћу да их побијем; да, да их побијем!..

За све време ове праске ми нисмо престајали ићи; најзад ево нас на углу улице Арси. »Шта ти је, Мели?... Чух неки глас који као да долазаше из зида. Према светлоси фењера приметимо неку жену у положају који потпуно правда ону изреку *нужда закон мења*. Та жена уста и приђе нам.

— Па то је Мадлона! узвикну Емилија.

— Ах, не говори ми, ја сам неспокојна. Јеси ли видела где Кафена?

— Шта кажеш? Кафена?

— Да, Кафена.

— Они су код Бариол.

Никад није доцкан кад има нешто да се уради; у осталом и Емилија не беше више за улицу. Уђосмо и дознадосмо да је Кафен донста ту, али да Хото није долазио. На ту вест г-ђа Хото помисли да јој крију мужа. »Ви помажете кривца, викну она Бариоли; вратите ми мужа, матора... Не сећам се сад израза које она још наброја, али та је праска трајала непрекидно четврт часа а потпиривана је чашицама *прошлице* (ракије) која се ме-

шала са попивеним вином и разбуќавала љубомору. »Хоћеш ли један пут престати са твојом придицом? прекиде је Бариол; твој муж! твој муж! У воденици је; ђаво нека га носи! Зар си ми га дала на чување? Красан ти је он! Таквих имам доста... Ти мислиш он је с Кафеном? иди па види. Попни се у собу«. Емилија није чекала да јој се два пута каже; оде доиста да види и врати се.

— Сад си ваљда задовољна? рече јој Бариол.

— Тамо је само Кафен.

— Нисам ли ти то казала?

— Где ли је гад? ах где је?

— Ако хоћеш, рекнем јој, одвешћу те тамо где је.

— Ах, води ме тамо; учини ми то Жиле, молим те.

— Далеко је одавде, у хотелу »Енгле-ска«.

— Мислиш да је тамо?

— Ја одговарам. Он ће ту провести сат два, причекаће Фелиситу док она сврши *свој посао*, а одатле ићи ће да је траже у улицу Фроа-Манто.

Емилија не сумњаше ни мало у ово што сам ја говорио; не држаше је више место и не остави ме на миру док нисам пристао да пођем у хотел »Енгле-ска«. Пут ми се учини дуг јер сам био пратилац једне даме чије ми од преторности померено средиште равнотеже, сметаше да и сам држим своју равнотежу; али и поред тога пола вукући је а пола носећи стигнем с њом у улицу Сент-оноре, пред врата куће у којој је мислила наћи свога драгог. Прегледасмо сва одељења; не обзирући се ни мало што узнемиравамо заљубљене парове у њиховом *насамо*, загледали смо у сваку засебну собу, које су дуж ходника поређане у два реда. Хото не беше ту, а Фелиситиној супарници удараше било сто пута у минуту, очи јој се издвајаху из дупља, усне јој беку покривене пеном; плакаше, викаше, била је као епилептичар, као бесомучна; рашчупављена, бледа, лица некако страшно згрченог и са набрекнутих вратних жилама изгледаше као они страшни анатомски предмети у којима галванска струја изазива покрете. Страшна последица љубави и ракије и љубоморе и вина! Па ипак Емилија ме не губљаше из вида; она се припијаше уз мене и заклињаше ме да је не остављам докле не нађе незахвалника, који јој је причинио толико јада. Али, она мени није могла више користити а било је већ доста дуго времена како је вучем, те, желећи да је се отресем, кажем јој, да ћу ићи да се тачно известим да ли је се Фелисита вратила, а то је, рекнем, лако, пошто Фелисита станује у једној кући близу.

Емилија која се могла похвалити толиким мојим услугама, сматрала је ту понуду као нов доказ моје ревности; изађем а она и не показа жељу да ме прати; и место да извршим поруку за коју сам мољен, дођем у станицу Шато-д'о, где, пошто сам се представио, замолим шефа да је ухапси и да је држи строго одвојену. Нема сумње било ми је непријатно, прибећи овоме свирепом средству; после

свега што је претрпела Емилија је доста заслуживала бољу судбину, бар за ову ноћ коју је провела у затвору! Нико није знао боље од мене где се њен љубавник налази, али зар нисам био принуђен да се латим задовољства да га на њене сузе пустим, кад га и она сама криви?!
 Можда неће бити бескорисно да кажем зашто сам затворио Хото-а. То сам урадио да не би добио времена да спреми одбрану, било уништавајући трагове свога учешћа у крађи, било што би уговорно са полицијом да не буде кажњен. Али зашто је затворена нежна Емилија? Зар се нисам требао да бојим да се не врати Бариоли и да у пијаном стању каже штогод из чега би Кафен могао извући користи? Приметиће ми се да је она била у таквом стању да није могла ни на ногама стајати; ја то не поричем, али ће се читалац сетити да су извесни философи, посматрајући децу и пијанице, дошли до закључка да је човек (ту се разуме и жена) прво био четвороножац; Емилија би се тако исто могла вратити и кад јој се поврати говор уништила би и моје планове.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

ИЗ СТРАНОГ СВЕТА

О вештачком мишљењу.

На страни је скоро расправљано о овоме:

Кад лекар као експерт у кривичној истрази по захтеву иследничком да мишљење о душевном стању окривљеног лица, па доцније од тога лекара заинтересована лица траже копију раније датог мишљења, да би је употребили у другој ствари пред судом, — може ли тај лекар издати ту копију свога мишљења? — Извештај, дат власти, припада актима истраге, и лекар више са њиме нема посла, јер више није његов; једино власт иследна, односно судска, располаже на даље њиме. То је једно мишљење. Друго је мишљење овако: Ако је извештај читан на претресу јавно, или ако је лекар на претресу јавно посведочио што треба, онда би лекар могао доцније и да располаже поновним давањем тога мишљења ради друге ствари. — У случају, да лекара, који је раније дао извештај као експерт у једној ствари већ окончаној, позове неко као сведока по другој ствари, да би поновио своје закључке, треба ли лекар да изда сведочанство? Постоји мишљење, да лекар треба само да назначи, кад и пред којом је влашћу дао први свој извештај, а заинтересовани ће издејствовати, да се у новој ствари додвори копија од власти, која је била расправљала ствар, по којој је мишљење први пут дано. — (P. M.)

* * *

Несретни случајеви. И поред све пажње и предузимања мера предострожности несретни случајеви при радовима јесу врло чести. Тако, у 1911. години број несретних случајева у Француској,

којима су се и власти занимале, износи 33088, од кога броја било је 2613 смртних случајева, 139 случајева сталног онеспособљавања за рад, и 30336 случаја делимичне неспособности за рад. Услед 2613 смртних несретних случајева остало је 2040 удових, 2858 деце без родитеља и 618 родитеља без хранитеља. — Од 33080 случајева несреће при раду пада: 917 на младиће испод 16 година старости, 156 на девојке испод 16 година старости, 30673 на људе старије од 16 година, и 1342 на жене старије од 16 година. — Може се мислити, колико мора да су велико суме, које се издају на пензије ових несретних радника и њихових породица. Има пак случајева, где радници неверно представљају несретне случајеве при раду, само да би извукли на несавесан начин користи за себе, па шта више и намерно проузрокују себи неке лакше повреде. Али овакве преваре обично не остају облодањене, и тада судови изричу строге казне кривцима, стављајући их у затвор годину-две дана.

* * *

Смртна казна. Још једнако се води дискусија о томе, да ли треба задржати или избацити смртну казну. Ово ће питање још дуго остати на дневном реду. Конгрес немачких правника, који је одржан у Венецији, изјаснио се, после дискусије, која је трајала више дана, за одржање смртне казне. Било је 470 гласова за смртну казну, а 424 гласа против ове казне.

* * *

Позоришна представа у казненом заводу. По неке управе казних завода дозвољавају, да се осуђеницима с времена на време приреде и позоришне представе. Разуме се, да се ове представе дају у самим казним заводима. Велика уметница Сара Бернар недавно је у једном заводу играла пред хиљаду и девет стотина осуђеника комад „Божићна ноћ“. За време од пола сата, колико је представа трајала, осуђеници су заборавили, да се налазе међу заводске зидине, — и ако су они били распоређени по ћелијама тако, да су из ћелија могли видети једино привремено подигнуту бину. У првим редовима било је неколико убица, који су се као и остали гледаоци смејали и плакали према току преставе. На крају преставе један је осуђеник у име свију гледалаца заблагодарно уметници на пажњи и величини њене уметности.

* * *

Ненормална деца. Мало нас времена дели од доба, када се озбиљно почело мислити о ненормалности деце. Некада се није правила разлика између нормалних и ненормалних, и, изузимајући луде, сматран је сваки као потпуно одговорно биће. За тим се ударило у једну крајност, па је сматрано, да ненормално биће није подложно утицају васпитавања, и да га с тога треба склонити у неки азил. У новије време, од пре петнајест година, поклоњена је нарочита пажња на ненормалне особе и на могућност, да васпи-

тавање целисходно утиче на те особе; приступило се нарочитој студији ненормалне деце, како би се васпитањем у детињству отклонили утицаји ненормалности, које је доцније све теже и теже отклањати. На овоме раде данас појединачно и педагози и лекари и социолози и правници. — Питање о поступању са ненормалном децом и о њиховом васпитавању јесте врло важно. Ненормалну децу скупљају у нарочите заводе; али много је боље наћи други систем, који би дозволио, да једно ненормално дете не буде у близини друге ненормалне деце, и да има нарочити надзор и нарочите односе друштвене и породичне, који су тако важни у васпитном погледу; ненормалној деци могу се наћи места код појединих породица или у нарочитим колонијама. Ту децу треба слати у школе нарочито организоване. Ове школе могу бити уз обичне постојеће школе или са свим оделите. Како ненормално дете треба да има нарочиту наставу и како треба сва пажња да се обрати на такву децу, — боље је да ове школе буду са свим оделите. Примећује се, да ове нарочите школе за ненормалну децу стварају неповољно расположење код родитеља, јер се деца из такве школе сматрају као нешто друго него што су остала деца; међу тим, кад се постара, да таква школа одржи добар глас и да не буде много говора око ње и њених посетилаца, онда ће свакојако отпасти и поменуто заморка, јер деца изашавши из те школе, не морају ни по чему бити назначена за децу, којој остала не би била равна. На избор наставног особља треба нарочито пазити; ту треба да је један лекар, који ће знати шта сваком детету треба па да постане као нормално дете. Ненормално дете свакојако је пре склоно да се обучи у ручним родовима и за самостално занимање, него да се бави теориским студијама; с тога ваља програм удељити према задатку школе. — (R. D. P.)

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Суд општине доброселичке актом № 243. од 28. фебруара ове године упутио је овакво питање:

Деловођа општински био је пре неколико година благајник општински, па како је у рачунима неисправан био и учинио злоупотребе, то је окривљен код надлежне власти због тих злоупотреба. У томе је отишао у рат. Пита се: треба ли њога разрешити од деловодне дужности и отпустити, пошто је као благајник неисправан био?

Одговор:

Пошто овај деловођа није осуђен због злоупотребе, која би била злочин, преступ или иступ учињен из користољубља, већ је само окривљен, то према члану 114. закона о општинама он не мора бити уклоњен са дужности општинског деловође. Општински одбор, ако има каквих нарочитих разлога, може, али не мора, овог деловођу отпустити из службе. Не треба

пренаглити, и у обзир треба узети и то, што је ово лице несправности чинило много раније и то у својству благајника а не деловође општине, и што се сада налази у рату.

* * *

Суд општине дражевачке актом бр. 1344. од 4. фебруара ове године упутио је овакво питање:

Банка је тражила забрану на плату деловође општинског суда за обезбеду меничког дуга и првостепен суд решењем својим је одобрио забрану на једну четвртину плате деловође и јуна месеца прошле године наредио благајни општинског суда, да сваког месеца обуставља једну четвртину плате. Пита се, да ли закон о мораторијуму одлаже и издавање плате деловођи општинском, и да ли треба и сада обустављати деловођи једну четвртину плате?

Одговор:

Забрано се одлажу према члану 1. закона о продужењу рокова плаћања по обавезама из грађанског, трговачког и меничког законика. Према тачки 9. Правилника за извршење овога закона, судови имају да донесу потребна решења по забранама, које су тражене код суда пре 17. септембра прошле године; решења по забранама одобреним после 16. септембра прошле године судови ће сами огласити за уништена, а ако су и удејствована, све ће се вратити у првобитно стање до новог рока; по тражењу нових забрана судови неће доносити никакве одлуке, већ ће их заводити у нарочити протокол, поред завођења у деловодни протокол, и решити их о продуженом року. С обзиром на ове прописе усвојена је оваква пракса, са којом је сагласан и Државни Савет као највиши административни суд: кад је решење о забрани на плату донето пре 17. септембра прошле године, плата се обуставља у одређеном делу сваког месеца без погледа на закон о продужењу рокова. — Пошто је у означеном случају забрана одобрена решењем пре доношења поменутог закона, то општински суд треба сваког месеца једну четвртину плате деловође да задржава за обезбеду поверљивог потраживања како гласи решење о остављеној забрани. — Остатак плате треба издавати деловођи, јер се на плаћања јавно-правне природе не односи закон о продужењу рокова. — Да би се општински суд определио, може ли повериоцу сада издавати узабрањени део плате, треба да узме у оцену: надлежност или неадаљност своју за извршење; постојање осудног решења пре или после 16. септембра прошле године; почетно извршење пре или после 16. септембра прошле године; и пропис из трећег става тачке 8. Правилника за извршење закона о продужењу рокова.

* * *

Деловођа општине мало-сугубинско актом од 4. фебруара ове године упутио је овакво питање:

Један председник суседне општине, сада у ратном стању, учинио је смену

свога деловође на овај начин: досадашњем деловођи као неспособном за војну службу уважио је оставку, а узео за деловођу једног војног обвезника и тиме му учинио, да не иде у војну команду користећи се правилима за ослобођење од војне службе. Пита се: да ли је правилна оваква радња председникова?

Одговор:

Кад је деловођа општински дао оставку на то звање, оставку му је могао уважити једино општински одбор према другом ставу члана 113. закона о општинама. Према томе председник општински није могао сам доносити решење о уважењу оставке деловођи општинског суда. Тако исто председник општински не може ни поставити новог деловођу, јер је за то надлежан општински одбор, а председник чини само предлог општинском одбору о томе. Не може се претпоставити, да ће општински одбор примити за деловођу једно лице само у томе циљу, да оно не врши своје војне дужности. Тим самим пак, што одбор изабере за деловођу лице, које је војни обавезник, није то лице ослобођено од служења у војсци све док надлежна војна власт о томе не донесе своју одлуку према наређењима из правила о ослобођењу од позива на војну службу. Ако то лице својевољно, на ма и по захтеву општинске власти, изостане од војне дужности, одговараће кривично.

* * *

Писар општине ошљанске упутио је питање овакве садржине:

Један трговац има своју радњу протоколсану по закону; одмах после огласа мобилизације он је отишао у своју команду, а код куће оставио жену и малолетног сина, који су наставили да раде у дућану. Пита се: могу ли ови укућани овако радити, кад фирма не гласи на њихово име?

Одговор:

Од трговца, који оде у рат, не може се захтевати, да он своју радњу затвори. Он, уз помоћ својих укућана, има право да продужи радњу. Његови укућани раде, тргују не у име своје већ у име отсутног сопственика радње. Ови укућани који помажу трговцу, не сматрају се ни као помоћно особље по закону о радњама, јер помоћно особље је оно, које ради у циљу изучавања неке врсте рада или у циљу зараде (члан 46. закона о радњама).

* * *

Суд општине гулијанске актом № 104. од 29. јануара ове године упутио је овакво питање:

Буџет ове општине за 1912. годину утврдио је општински суд са одбором на 80% општинског приреза, колико је и збор одобрио, док међутим Министар Финансија при одобравању истог буџета повећао је исти прирез од 80 на 86% с тога што је додата у буџет расхода и плата општинском благајнику од 240 динара на годину, која није била предвиђена; али општински деловођа вршио је и врши и дужност општинског благај-

ника без нарочите награде за вршење благајничке дужности. Пита се: пошто нема потребе за издавање плате благајнику, сме ли се општински прирез разрезати и купити по стопи од 80% или се мора скупити по стопи од 86% непосредног пореза?

Одговор:

У општински буџет се морају уносити кредити за плате општинских службеника (члан 129. закона о општинама). Кад у некој општини нема пет стотина правних гласача, за благајника општинског може одбор изабрати, поред редовне дужности, председника општинског суда, кмета, одборника или кога општинског службеника; ако се општински часник или службеник, изабрат за благајника, неће да прими тога посла, онда општински одбор бира нарочито лице за благајника (члан 112. закона о општинама). Уз то свака општина, која има више од пет стотина правних гласача, мора имати нарочито лице за благајника. — Ако поменути општина има преко пет стотина правних гласача, она мора имати свога нарочитог благајника, и с тога је добро урађено што је у буџету додата позиција расхода на плату благајника а уз то повећана стопа општинског приреза; и ако је деловођа пристао да бесплатно врши дужност благајничку опет је добро урађено што је буџетом предвиђен расход на благајничку плату, јер, према наређењу из члана 112. закона о општинама, као пропису јавно-правног карактера, с погледом на § 13. грађанског закона, поменути деловођа може у свако доба отказати услугу да буде и општински благајник, и онда ће општина бити принуђена, а на то је може принудити и надзорна власт по званичној дужности, да приступи избору нарочитог благајника, зашта јој је потребан кредит. — На случај, да општина нема пет стотина правних гласача, опет је добро, што је плата благајнику предвиђена буџетом, јер у току године може наступити потреба да деловођа више не буде и благајник, а за подмирење те потреба ваља имати одобреног кредита. — Прирез општински се мора покупити онако како је одобрен т.ј. 76% непосредне порезе — члан 5. закона о окружним, среским и општинским буџетима — а неупотребљени приходи преносе се као готовина општинска; прирез на дугу остаје као потраживање општинско. — Овакво стање преноси се и на 1913. годину, ако буџет општински за ову годину не буде израђен и одобрен.

К.

ОДЛУКЕ ДРЖАВНОГ САВЕТА И КАСАЦИОНОГ СУДА

Надлежност власти за расматрање одлука о наплати претплате за „Српске Новине“.

Управа Државне Штампарије простила је среској полицијској власти да извесне каџеције нису платили претплату за „Српске Новине“ из ранијих го-

дина, ма да им је лист уредно слат, објашњујући, да су они по неки пут новине враћали уредништву са изјавом, да их неће примати.

Пошто је обавеза тих кафеција доказана књигама и актима Државне Штампарије, то је средња власт на основу постојећег *прописа о држању Српских Новина* и на основу тачке 4. § 465. грађанског судског поступка решила, да се дугујућа претплата на Српске Новине наплати од тих кафеција екзекутивним путем, ако они сами новац не положе.

Заинтересована лица по овоме предмету, која су била незадовољна решењем средњег начелника, изјавила су жалбу начелству окружном, које се упустило у разматрање ожалбеног предмета и решењем својим одобрило одлуку средње власти. Поводом изјављене жалбе противу решења окружног начелства, начелство је акта са жалбом и ожалбеним решењем послало Министарству Унутрашњих дела на разматрање. Али како је Министарство Унутрашњих дела одрицало надлежност своју за разматрање и решавање по овоме предмету и предмет упутило Министарству Просвете и Црквених Послова, сматрајући да је ово надлежно за рад по оваквим предметима, што Управа Државне Штампарије и уредништво Српских Новина потпада под Министарство Просвете и Црквених Послова (члан 1. закона о уређењу Министарства Просвете и Црквених Послова), што уредбу „Представљеније Народној Скупштини Спасовској о држању српски новина и објављенију уредба земаљски посредством исти“ од 30. маја 1837. године имају да извршују власти под управом Министарства Просвете и Црквених Послова, и што извршна, полицијска, власт, доносећи своје решење по овоме предмету (о осуди, а не о извршењу осуде), примењује у првом реду поменути уредбу о држању Српских Новина, која се примењује и с погледом на тачку 4. § 465. грађанског судског поступка (— полицијске власти у недостатку нарочитих органа власти за специјалне послове врше и те специјалне управне послове, али свакојако под управом Министара, који би требали за те послове, према њиховој природи, да се старају, а не искључно под управом Министра Унутрашњих дела —), и како ни Министарство Просвете није хтело да се огласи за надлежно, — то је на основу тачке 7. члана 144. Устава, тачке 7. члана 5. закона о уређењу Државног Савета и члана 32. закона о пословном реду у Државном Савету изазват код Државног Савета сукоб о надлежности. Министарство Просвете је било мишљења, да је за решење надлежно Министарство Унутрашњих дела, јер је решење, противу кога је жалба била изјављена, донето од стране полицијске власти.

Поводом овог покренутог спора о надлежности за разматрање предмета по наплати претплате Српских Новина, Државни Савет је под № 340./13. донео одлуку, да је за расправу ожалбеног предмета надлежан Министар Унутрашњих дела, и то са ових разлога: питање о

извршењу наплате дуга расправља се по прописима главе XVIII. законика о поступку судском у грађанским парницама; па како су решења полицијске власти основана на пропису тачке 4. § 465. грађанског судског поступка, то по овим прописима а с погледом и на § 28. закона о Устројству Централне Државне Управе за разматрање је надлежан Министар Унутрашњих дела.

А.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОНОВНЕ ПОТЕРЕ

Станислав Милутиновић, коњар, осуђеник нишког казненог завода, чију слику износимо, побегао је још 5 октобра 1911 год., па ни до данас није ухваћен.

Родом је из Књажевца, стар 30 год., средњег стаза, косе плаве, образа дугих.

Депеша Управе нишког казненог завода Бр. 3106.

Филип Никић — Николић, осуђеник нишког казненог завода, чију слику износимо,

побегао је још 28. јула 1912 год., па пошто је продужио да чини казнима дела, у друштву са Вуксавом Радовановићем, оглашеним хајду-

ком, то је од стране начелства округа топличког од 31. јула 1912 год., Бр. 7126. позван да се у законном року пријави најближој полицијској власти, па како то није учинио оглашен је за хајдука, и ни до данас није ухваћен.

Родом је из Космаче, среза косачичког, стар 37 год., стага висока, очију угасито жутих, косе плаве; од особених знакова има: на долактици десне руке белу флеку неправилна облика величине 3/2·5 за 4 см. испод превоја лакта стране спољна; младеж величине кукурузног зрна за 2·5 испод десне јагодице и за 3·5 у десно од десне поздрве; белегу од носеотине права линија, правца вертикална, величине 1 см., на средини левог брка; горњу усну расечену и младеж мањав величине кукурузног зрна на средини леве вилице.

Депеша Управе нишког казненог завода Бр. 2018.

Милан Станојевић, осуђеник нишког каз-

неног завода, чију слику износимо, побегао је још 5. јуна 1912 год., па ни до данас није ухваћен.

Родом је из Брусника, среза и округа крајинског стар 28 год., средњег стаза, очију плавих, косе и бркова смеђих; од особених знакова има: младеж величине пшеничног зрна, за 2 см.,

изнад и десно од десног угла уста; младеж величине просног зрна за 0·7 см., испод левог угла уста; белегу од ране величине 3·7 за

7.5 см., испод десне сисе; младеж величине кукурузног зрна, за 14 см., испод леве сисе и за 14 см., у лево од медијане; белугу од ране

Депеша Управе београдског казненог завода Бр. 1110.

величине $3\frac{5}{1}$ за 11 см., изнад носа и за 9 см., у десно од кичме.

Депеша нишког казненог завода Бр. 2040.

ПОТЕРЕ

Пота Николић, тежак из Дучевца, одговара за изведено кривично дело.

Стар је 53 године, средњег раста, очију граорастих, округла лица, нос правилац, бркова проседих; у сељачком оделу.

Депеша начелника среза лужничког Бр. 1922.

Ђорђе Шанић, пекареки калфа, родом из Крушевца, извршио је крађу два златна прстена, Милутину Стошићу, па је побегао.

Стар је 20 година, висока раста, у опште плав, одело носи час грађанско час војничко.

Депеша градског и среског суда Крушевац 1399.

Сима Николић — Пацић, Стеван и Јован Динић и Петроније Стевановић — Динић, окривљени су да су ноћу између 19. и 20. октобра 1912 год., обили врата на подруму Велоја Јел. Ђокића, из Јелашнице и однели су следеће ствари: 20 комада кошуља памучних, 4 кошуље пртене, 20 сукања тканих, 1 сукњу од куповног лица, 1 женско либаде, 1 јелече од сомота 12 пари тканица, 12 пари женских чарапа, 10 пари мушких чарапа, 11 комада прегљача везених, 20 комада белих пошкира, 6 комада јелека, један јелек од сукна са гајтаном, 1 шубару, 1 пар рукавица, 2 покровца, 10 марама, 1 повиуа жута и 50 метара платна.

Акт начелника среза тимочког Бр. 1255.

Обрад Вождаревић, осуђеник београдског казненог завода побегао је.

Родом је из Зајечара, стар 25 година, раста средњег, кратка чеља, приромањаст, има брз ход, брзо говори и заноси мало на бугарски. Рације је био снајдер.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Једно непознато лице пријавило се 18 августа 1912 год., румунском конзулату у Дрезди, и молио је за новчану помоћ да би могло даље отпутovati у своју домовину. Пријавио је да му је име **Шарл Петреску**, и износио је једно уверење Румунског Конзулата у Хелсингфорсу, којим се тврди, да је исти приликом пропасти брода „Степа“ своје папире изгубио;

Исто тако, мало доцније неки **Карл Далијус**, који се представљао као капетан изварао је 13. новембра 1912 год., од руског генералног конзула у Франкфурту на Мајни 500 марака. Он је причао, да је са финском једрилицом „Улома“ претрпео бродолом у близини Анконе, и да се сада са 23 лица са брода враћа у постојбину. Вараница је у овом случају показивао једно лажно писмо „Вице Конзулата руског у Анкони“ на коме је био потпис „Енрико Саоли“.

Па како се истрагом утврдило да је те преваре вршило једно исто лице; од прилике старо 40 година, омазен, црне или угасите боје косе, у говору удара гласом као да је морепловац, и како постоји сумња да ће и даље вршити преваре на сличан начин, то се обраћа најпаче на њега, а у исто време износимо веран слог лажног конзулатског писма који гласи у преводу:

„Ја доле потписати тврдим, да је пилот (крманош) **Шарл Петреску**, рођен 24 децембра 1857 год. у Сулини, поданик румунски претрпео бродолом на једрилици „Степа“ 22. јула 1912 год., којом је приликом изгубио свој пртлаг и своје папире.

Петреску је дакле дужан да иде у Браилу, да свој положај регулише и нађе другу коју лађу.”

Хелсингфорс 24 јула 1912.

П. А. Румунски Конзул.

(М. П.).

Акт Антропометријско - Полиц. Одељења Бр. 376.

МАНГУП СТОКА

У атару општине глибовачке ухваћена је једна кобила омица; длаке је зелене, а на десном буту има белу белугу

Депеша начелника среза јасеничког округа смедеревског Бр. 1041.

ТРАЖЕ СЕ

Трајко Пешић, из Поповца, отишао је пре 15 дана од своје куће, па ни до данас се није вратио.

Стар је 18 година, плав у опште, бркова малих плавих, и на десном образу испод јаголице има плав младеж; у оделу сељачком.

Депеша начелника среза јабланичког Бр. 3289.

Нестор син Гаише Милића, из Белог Поља отумарао је од своје куће још 25 фебруара, па ни до данас се није вратио.

Стаса је средњег; од одела има на себи чакшире сукнене и гуњ.

Депеша начелника среза таковског Бр. 1870.

Димитрије син Манојла Ђорђевића, из Црквенца среза ресавског, пре 14 дана отишао је незнано где па ни до данас се није јавио.

Стар је 18 година, средњег стаса, у десно око мало разрок; одело има на себи сељачко сукнено а на глави плаву шајкачу.

Акт Антропометријско - Полиц. - Одељења Бр. 375.

Димитрије Скадровић, из Скопља, отумарао је незнано где од своје куће, па ни до данас се није вратио.

Стар је 19 год., средњег раста, у лицу смеђ, носав; од одела има на себи жуте хаљине и зимски капут жут са штрафтама, па ногама ципеле а на глави жути филцани шешир.

Димитрије има дозволу издату од стране начелства у Скопљу, којом му се дозвољава пут, под Бр. 1006.

Депеша начелника округа скопљанског Бр. 2955.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

Коста Н. из среза пчињског, сенз код коња Илије Трифунца, капетана извео је 21. тек. м-ца два ждебца у шетњу и у путу му утекли. Једно ждребе старо 2 године, женско, зове се „Мара“, длаке затворено доратасте, па челу цветасто. Друго је такође женско, зове се „Голубица“ длаке отворено доратасте. Скреће се пажња свима полицијским и општинским властима за тражење војника и ждребади.

Депеша начелника среза алексиначког Бр. 2682.